

Миндо. Като е пощурѣлъ по имане — нека подсмърча на Никулденъ.

Кина. Ехъ, мжжо има хора, на които не върви...

— (Смѣяйки се гърлено). Комаржия кога е спечелилъ; и иманяръ кога е прокопсалъ! Казвалъ му съмъ. Занаятъ-канаятъ!

— Не е само до занаята, мжжо.

— Че лошавъ ли е занаята му! Да ти направи обувка, че като изляна стои на кракъ — ама полакоми се и...

Мълчание.

Всички се хранятъ и слушатъ съ внимание разговора.

— (Къмъ момчето). Чувате ли: занаятъ, че пакъ занаятъ. Цигуларъ кжщѣ не храни! На нѣмането цѣра е работата. За пара работи — безъ пара не стой... Запомнете, що ви казвамъ. Не съмъ вчерашенъ. Чулъ съмъ го отъ баща и дѣдо — казвамъ го на васъ.

Мълчание.

Нѣкой похлопва.

Кина скача и отваря. Гласътъ на Лесо Мартака:

— Трѣбваше ми, бай Миндо, ама вие обѣдвате. Миндо. Кой е?

Кина. Лесо комшията.

— Обѣдвамъ.

— Ама той казва, че ималъ нѣщо много бързо.

— Когато обѣдвамъ азъ не бързамъ.

До като Миндо да издума Кина поканва Лесо да влезе.